

புலக்ய

ஊழல்

கவிதை மின்னிதழ்

ஆசிரியர் :

ஜின்னா அஸ்மி

நிர்வாகக் குழு :

சகா (சலீம் கான்)

இப்ராஹிம் ஷரீப்

ஆசிரியர் குழு :

படைப்பு தேர்வுக்குழுமம்

வடிவமைப்பு :

முகம்மது புலவர் மீரான்

முகப்பு ஓவியம் :

கமல் காளிதாஸ்

உள் ஓவியங்கள் :

கலைமாமணி அன்பழகன்

இணையதள முகவரி :

www.padaippu.com

அலுவலக முகவரி :

படைப்பு குழுமம்

அரசு பதிவுண்: 521/2018

#8, மதுரை வீரன் நகர்

கூத்தம்பாக்கம்,

கடலூர்,

தமிழ்நாடு,

இந்தியா.

607002

admin@padaippu.com

9469375575

படைப்புகள் யாவும் முகநூல் படைப்புக்குழுவிலிருந்து தேர்வுசெய்யப்பட்டவை இந்த மின்னிதழில் தங்களது படைப்புகள் வர வேண்டுமெனில் முகநூல் படைப்பு குழுவில் இணைந்து படைப்புகளை பதிய வேண்டுகிறோம். மின்னஞ்சலில் அனுப்பப்படும் கவிதைகளை பிரசுரிக்க இயலாது.

தி.கலையரசி	-	4	சகா	-	23
கதிர்	-	5	ரிஸ்கா முக்தார்	-	24
கோபி சேகுவேரா	-	6	சுஜய் ரகு	-	25
தங்கேஸ்	-	7	சந்துரு	-	26
சூர்ய நிலா	-	8	ஷாலுமதிசுரேஷ்	-	27
குறிஞ்சி நாடன்	-	9	பெனடிக் அருள்	-	28
கோ. ஸ்ரீதரன்	-	10	வட்டுர் அ.கு.ரமேஷ்	-	29
ரா.ராஜசேகர்	-	11	துரை.நந்தகுமார்	-	30
சோ.நளாயினி	-	12	சிவயட்சி	-	31
மதுரா	-	13	ஆனந்த்	-	31
கவிஜி	-	14	க.மகுடபதி	-	32
பிருந்தா சாரதி	-	15	கி.கவியரசன்	-	33
சௌவி	-	16	சக்திஅருளானந்தம்	-	34
தனபால் பவானி	-	17	தமிழ்குமரன்	-	35
ஜெயாபுதீன்	-	18	பழநிபாரதி	-	35
ராம் பெரியசாமி	-	19	இரா.செல்வகுமார்	-	36
வீ.கதிரவன்	-	20	அகதா	-	37
ரா.த .ஜீவித்தா	-	21	க.ராஜகுமாரன்	-	38
ஏ.நஸ்புள்ளாஹ்	-	22	முகில் நிலா தமிழ்	-	39

அன்று அந்த நடுவீட்டு வாசலில்
நாங்களும் எங்கள் பெரியப்பாவின்
மகன்களும் சித்தப்பாவின்
மகன்களும் இரவு நேர உணவை
எம் பாட்டியை சுற்றி
அரை வட்டமாய் அமர்ந்து
உருண்டைகளாய் உள்ளங்கைகளில்
ஏந்தி சுவைத்திட்ட பொழுதுகளையும்....

ஓவியம் : அன்பழகன்

இன்று எல்.ந.டி.உ வியின்
கார்ட்டூன் சேட்டைகளுக்கு
முன்பாக சுவைதெரியாமல்
விழுங்கி கொண்டிருக்கும்
என் மகனின் செய்கைகளையும்....

ஒன்றாக நினைத்து பார்க்கையில்
ஜீரணிக்க முடியாமல்
தவிக்கிறது என் மனது...

நடுவாசல் தற்போது
லிவிங் ரூமாம்...

தி.கலையரசி

தலைவாரப்படாத

அவளின் முகம்

அத்தனை அழக்கேறியிருந்தது

ரவிக்கையின் வலதுகை

பக்கவாட்டில் கிழிந்திருந்த

இடைவெளியில் இந்த உலகம்

ரசித்து கொண்டிருக்கும்

நீர்வாணமென்பது காட்சியளித்து

கொண்டிருந்தது

பல நூறு கிழிசல்கள் கொண்ட

ஒரே சேலையை தான்

குறைந்தது ஒரு வருடத்திற்கு

மேலாக அணிந்திருப்பாள்

என எண்ணத்தோன்றுகிறது

தெருவோர குப்பைத்தொட்டியை

மெல்ல கிளறி சிதறிகிடந்த

நேற்றைய கழிவுகளிலிருந்து

உடைந்து போயிருந்த

ஒரு இடலியின் பாதி துண்டினை

எடுத்து மெல்ல ஊதியவாறு

தன் இடுப்பில் மேலேற்றி வைத்திருக்கும்

ஒரு கையிழந்த

பெண் பெரும்மைக்கு

கொளுத்தும் சூரியனை கைகாட்டி

வாஞ்சையோடு கதைசொல்லி

பசியாற்றி கொண்டிருக்கும் அவளுக்கு

பொதுவாக நீங்கள் வைத்த பெயர்

மனிதர்களுக்கானதல்ல ...!

ஓவியம் : அன்பழகன்

கதிர்

ஓவியம் : அன்பழகன்

என் பிணத்திலிருந்து
ஆதர் எண்ணை
அழித்துக்கொண்டிருக்கிறேன்
என் உடலுக்கும் அப்பியிருக்கும்
காங்கீரீட் சாயலை
கழுவிக்கொண்டிருக்கிறேன்
என் கையிலிருக்கும் சொற்களை
எவ்வளவு முடியுமோ அவ்வளவு
உடைத்துக்கொண்டிருக்கிறேன்
ஏன் என்னால் சிலவற்றை கைவிட
முடியவில்லை
என் ஒழுங்குகளெல்லாம்
என் அந்தரங்கமெல்லாம்
என் தண்டனைகளெல்லாம்
சில குரல்களாக தென்படுகிறது
ஒரு அழைப்பை அப்படியே
விட்டுவிடும்போது
ஒரு நியாயத்தை நிராகரிக்கும்போது
ஒரு முன்முடிவை
திணித்துவிட்டிருக்கும்போது
எல்லாம் பழகிவிடுமென சொல்லும்போது
கண்கள் தழும்பிவிடுகின்றன
இதற்குமுன்
நான் எதையுமே பழகவில்லையா என்ன
அத்தனை காதலையும்
அத்தனை காமத்தையும்

கோபி சேகுவேரா

நத்தைக்கூட்டிலிருந்து தலையை
நீட்டுகிறாய் நீ

யோசித்து யோசித்து
பெய்துகொண்டிருக்கிறது
ஒரு சோர்வு தரும் சொற்பொழிவென
இன்றைய மழை

ஒரு குளீர்காற்றோடு பவனி வரும்
மின்னல் வெட்டுகள்
அழகாக்கி போகின்றன
சிலமுகங்களை
வேசர் வீச்சுக்களால்

தென்னங்கீற்றுக்கள் தேக்கு இலைகள்
மஞ்சளரளிகள் பிச்சிப்பூ கொடிகள்
தலைவிரித்தாடுகின்றன உன்மத்தத்தில்
ஊழிக்கூத்தின் ஞாபகம் கொண்டு

சிகவின் சப்புதலுக்கு சிலிர்த்து பிசிறும்
மார்புக்காம்புகளை
கசிந்திருக்கின்றன
வேலியோர ஆவாரம்பூக்கள்

முதல் துளி தலையில் விழுந்ததும்
வழக்கம்போலவே
நத்தைக்கூட்டிலிருந்து
தலையை நீட்டுகிறாய் நீ

ஒவியம் : அன்பழகன்

தங்கேஸ்

ஓவியம் : அன்பழகன்

தன் மேனியெங்கும்

கருமையைப்

பூசிக் கொண்டு

எனது வானம் காத்துக்

கொண்டிருக்கிறது..

நட்சத்திரங்களை அனுப்பவா என்று

கேட்டால் தன்

வெண்பற்களைக் காட்டி

கலகலவென

நகைக்கிறது..

நீலவாகப் படரவா

என்றுக் கேட்டால்

ம்கும்.. என்றுக் கெக்கலிக்கிறது..

போ..போ..

சூரியனிடம் சொல்லி

வைக்கிறேன்..

விடியட்டும் கருமைப்

போக்கும் ஒளிதீபத்தை

ஏற்றுகிறேனென்று

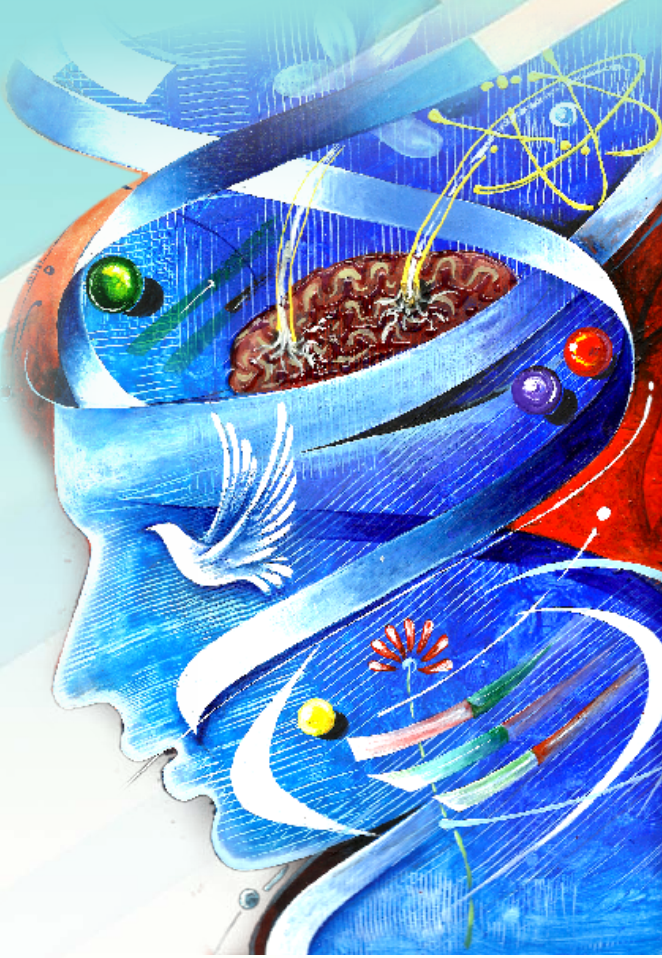
அவன் கறுவிக் கொண்டு

போயுள்ளான்..!

சூர்யநிலா

தேவதையை மனுசியாக்கிய பதினெட்டாம் விதி!

ஓவியம் : அன்பழகன்

ஏவாள்

என் ஏவலாய் மாறிட
நான் பிரயோகித்த பதினேழு விதிகளை
உங்களுக்குச் சொல்லப்போவதில்லை!

அவற்றுக்கு
காதலென்று பெயரிட்டு
ஒற்றை விதியாய்ச் சுருக்கியவன்,

‘வரம் தந்ததும்
தேவதைகள் மறைந்துவிடுவர்!’
என்றான்.

‘மின்னலுக்கு வலைவீசாதே
நீ நீந்தத்தெரியாதவன்!’ என்றான்
‘பார் அந்தக் கூந்தலைப் பிரவாகம்
கொல்லும் உன்னை!’ என்றான்.

எல்லா தேவதைகளும் மறைந்துபோகும்
முன்னர்,

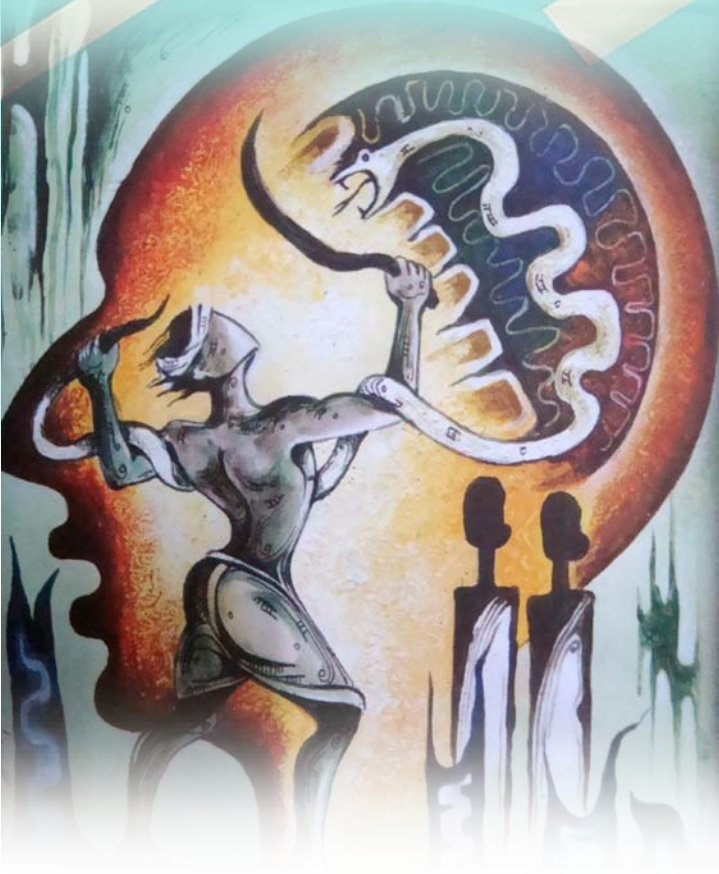
அப்பாவின்
அடிமை தேவதையை
அம்மா என்றழைத்து,
சிறகுதிரச் செய்த அனுபவத்தில்
இவளிடம்
முதலில்
மறையாதிருவென்று
வரம் கேட்டேன்.
பேரழகின் மீதொரு
மையலம்பு தொடுத்து
படைப்பாற்றல் பறித்தேன்.

வானவில்லையும் மேகப்பந்தையும்
மீட்டுத்தருவதாய் உறுதியளித்தபின்
தனது கீரிடத்தை இழந்தான்.

இறுதியாக
அவளது சிறகுகளைக் குடுவையில்
அடைத்துவிடும்
பதினெட்டாம் விதியினை ஏவியபின்
ஒரு அடுக்களையைப் பரிசளித்தேன்!

மனுசி!
இப்போது
ஒரு தேவதையைப் பெற்றெடுக்க
தவமிருக்கிறான்!.

குறிஞ்சி நாடன்

ஓவியம் : அன்பழகன்

பாதுகாப்பு அறிவிப்புக்காய்
 ஒளிஞும்
 பச்சை ஜாக்கெட்டை
 அணிந்த அம்முன்று கூலிகளின்
 கால்களிலும் காயாத கான்கிரீட்
 கைகளில் பாதி கடித்த
 மசால் வடை மற்றும்
 தேநீர் கோப்பை
 டி பிரேக் தந்த இலகு பேச்சில்
 விரால் பிரட்டல்
 உப்புக்கண்டம்
 நல்லி எலும்பு
 வஞ்சிர வறுவலென
 வந்து போகிறார்கள்
 தூர தூர ஊரிலுள்ள
 அன்னைகள்
 கண்களில் கண நேர
 ஏக்கத்தினூடே.
 கூப்பிடு தூரத்தில்தான்
 உருவாகி வருகிறது
 உலகமயமாக்கலின்
 ஒரு விள்ளலாம்
 நவீன மேம்பாலம்....

கோ.ஸ்ரீதரன்

சுருக்கப் பெருக்கங்கள்

தோல் சுருங்கிய மனதில்
நீந்தும் நினைவுகள்
சுருக்கங்களை உதைத்தபடி
கூக்குரலெழுப்பும் குதூகலத்தில்

வளர்சிதை மாற்றத்தில்
சுருங்கிய தோலுரித்து
புதுத்தோல் வளர்க்கும் நாளிகைகளில்
மனசு

சுருக்கங்கள் நீக்கும் சலவைக்காரர்கள்
புதையுண்டும் மறந்தும் மறைந்தும்
உள் அடியாழத்தில்

சுருக்கமற்றத் தக்கைக் குடுவைகள்
மீதவைக் கூட்டமாய்
ஊர்ந்தும் யோசித்தும் மேலெழுந்தும்
காற்றுக்குமிழ்கள் தேக்கியபடி

தக்கைக்கும் தண்ணீருக்கும்
ஒரே நேரத்தில் சுருக்கங்கள்
ஏதோ ஒரு மீனின் சொடுக்கலில்

சுருக்கங்களும் எப்போதும்
சூழல் கைதிகளே

ஓவியம் : அன்பழகன்

ரா.ராஜசேகர்

வீட்டுக் கதவு

வீட்டுக் கதவினை
இறுக மூடி வைக்கத்
தொடங்கியுள்ளோம்.

பூட்டின் கனம் தாங்காது
எப்போவெனினும் உடைந்திடும்
நிலையில் தாழ்பாள்....

எனினும்
பரிபூரண நம்பிக்கை
கதவின் மீதே...

மீண்டும் எம் தெருக்களை
ஆக்கரமிக்கத் தொடங்கியிருக்கும்
சப்பாத்தின் சப்தத்தில்
நிசப்தமாய் உறங்கியிருக்கும்
ஊரின் வீட்டுக்
கதவுகளுக்குள் மனக்கிலேசம்
ஓங்கி ஒலித்துக் கொண்டிருக்கிறது.

உதைக்கப்படுவோமென
அறியாது
கறையான் அரித்து
உதிர்ந்து கொண்டிருக்கும்
கதவின் மீதுள்ள
நம்பிக்கை குறைவதாயில்லை.

நம்பிக்கையீனங்களற்று
பூட்டுக்கள் அசைக்கப்படுகையிலெல்லாம்
மனிதம் செத்துக் கொண்டிருப்பதாய்
அரற்றுகிறது வாசல் கதவு.

ஓவியம் : அன்பழகன்

சோ. நளாயினி

ஓவியம் : அன்பழகன்

அளந்து பேசவும் சிரிக்கவும்
அளவைகள் உண்டோ?
விழும் இடத்து வடிவம் பெறும்
தண்ணீரகிறேன்..
குடுவையிலா கடலிலா
கொட்டிக் கவிழ்க்கையில்
பிரளயமாகவோ குடிநீராகவோ
குறிப்பிட்டுக் கொள்ளுங்கள்..
இடும் சாயத்தில்
நிறம் மாறித் தெரிவது
இயல்பல்ல..
இருப்பிற்கான அடையாளம்..
ஒப்பனைகளுக்குள்
ஒளிந்து கிடக்கும்
உண்மைகள் உலா வருகையில்
கண்ணாடியைக் கழட்டி விடுங்கள்.
மனம்....
மெய்யைத் தரிசிக்கட்டும்...

மதுரா

ஊட்டியில் ஞாயிறு இல்லை

புகைப்பட கண்கள் வழியாக

பார்க்கிறார்கள்

பாலிதீன் பை வழியாக

உண்கிறார்கள்

பிளாஸ்டிக் கோப்பை வழியாக

குடிக்கிறார்கள்

நெரிசல் மிகுந்த வழியாக

கவாசிக்கிறார்கள்

வாகன இரைச்சல் வழியாக

பேசிக் கொள்கிறார்கள்

மரத்தின் வழியாக

சிறுநீர்க்கிறார்கள்

கிடைத்த வழியெல்லாம்

மதுக்கிறார்கள்

அடுத்த நாள் காலையில்

சிவந்த கண்களுடன் நா கூசாமல்

கூறுகிறார்கள்

"ஊட்டி போயிருந்தோம்

செய என்ஜாய்"

கவிஜி

ஓவியம் : அன்பழகன்

காயசண்டிகை

வற்புறுத்தினாய்.

வயிறு முட்டச் சாப்பிட்டுவிட்டுத்தான்
வருகிறேன் எனச் சொல்லிக்கொண்டே
இருந்தேன் நான்.

பொய் சொல்லாதே
மறுபடி மறுபடி என சட்டென
என் கை பற்றி உள்ளங்கையை
நாசியில் வைத்து முகர்ந்தாயல்லவா ?

உயிர்த்திருந்த காலங்களின் உணர்வு
நிலைகளில் எல்லாம்
உச்சம்தொட்டது அக்கணம்.

ஒரு
நொடியின் பிசிரில்
என் உணவில் மணமில்லை என்பதை
நீ உணர்ந்திருக்கக் கூடும்.

ஆயின்
உதைப்பின் நறுமணத்தை
காலம் தாண்டியும் சொல்லியதுன் சுவாசம்
என் உள்ளங்கையில்.

கூட்டமில்லா இந்தப் பின் மதியப்
பேருந்தில்
நீ முகர்ந்த
என் உள்ளங்கையை
மீண்டும் மீண்டும் முகர்ந்தபடியே
பயணிக்கிறேன்.
உன்னைக் கரம் பற்ற இயலா விதியின்
முன்
பசியோடு விசும்பியபடி.

கூடவே வருகிறது
என் கோழைத்தனம்.

பிருந்தா சாரதி

திக்குமுக்காடிப் போனேன்
ஒரு கணம்.

ஒரு துக்க நிகழ்ச்சிக்கு உனதூர் வந்தவன்
சொல்லாமல்கொள்ளாமல் உனதில்லம்
வந்து நின்றேன்
கால இடைவெளியின்
தூரம் கடக்க இயலாது
தயங்கித் தயங்கி.

மதிய உறக்கம் கலைந்து எழுந்து
அவசரமாய் உடை திருத்தி
எதிர்பாராதவனின்
எதிர்பாரா வருகை தந்த
வியப்பு வழியும் விழிகள் விரிய
வரவேற்று
மீண்டும் மீண்டும் உணவருந்தச் சொல்லி

யரத்திலிருந்து கீழே விழுந்து
காற்றோடு கைகோர்த்தபடி ஓடும்
இலைக்குக் கிடைத்திருப்பது
சுதந்திரமல்ல

ஓடிய இலையை பக்கத்து நதியில்
தள்ளிவிட்டுவிட்டு
தான் மட்டும் தப்பித்துப்போகும்
காற்று செய்தது
துரோகம் அல்ல

தன்னுள் விழுந்த இலையை
தன்னுடனே இழுத்துச் செல்லும்
நதி செய்வது
உதவி அல்ல

போய்க்கொண்டிருந்த இலையை
தன்னிடமிருந்த செடியொன்றை நீட்டி
கரை தடுப்பது
காப்பாற்ற அல்ல

உதிர்த்து ஓடிய இலையினைப் பற்றிய
குறிப்புகள்
உதிராத எந்த இலையினிடத்தும் இல்லை

ஏனென்றால்
ஓவ்வொரு இலைக்கும்
வெவ்வேறு குறிப்புக்களால்
எழுதப்படுகிறது வாழ்வு

சௌவி

ஓவியம் : அன்பழகன்

திகிக்குமிந்த கோடையில்

வேண்டியபோது நனைந்துகொள்ள

மெல்லிய மழையொன்றை

பரிசாக கொடுத்தாய்

பூட்டிய வீட்டின் சாவியைப்போலவே

அந்த மழையையும்

எப்போதும் என்னோடு

பத்திரமாகவே வைத்திருந்தேன்

யாரும் தீண்டாமல்

சலனமற்று ஓடுமொரு

காட்டு நதியைப்போல

என் தனித்த பயணத்திலும்

உலராமலே இருந்த மழையை

அடர்ந்த இரவொன்றில்

பொழியச் செய்தேன்

வந்துவிழுந்த எல்லா துளிகளிலும்

உன் முத்தங்களின் ஈரமும் கலந்தே

இருந்தது கூடுதல் சிறப்பு

தனபால் பவானி

ஓவியம் : அன்பழகன்

கோவேறு கழுதை

பிடறியழுத்தும் சுமை

முதுகழுந்தும் சுமை

கால்கள் கதறச்

சுமந்து நடக்கிற

பெரும் பொதியில் வாழ்வு.

ஓவியம் : அன்பழகன்

வறண்ட முட்டைக்கோஸ்

இலைபோலும்

அழுகிநாறும் முள்ளங்கிக் கீரையும்

கழுநீரும்

உள்ளூறை நாற்றம் உண்டுசரித்தாலும்

சலிக்காமல் சுமத்தலென்

கடனே.

கால்களும் முதுகுமுள்ள

களைப்பறியா எந்திரம்

கழுதை.

சுமத்தல் நிமித்தமே

தேவையாயிருக்கிறது

எனக்கொரு உயிர்.

ஜெயாபுதீன்

பெரும் நேசத்தின் பிடியில்
சிக்கித்தவிப்பதென்பதின்
பெருவளியில் உறைந்து
நிற்கும் அன்பின் துகள்களை
கவனிப்பாரற்று கேட்பாரற்று
கிடப்பதை யுணர்த்தி

நட்சத்திரப்பூக்களோடு உனது
உள்ளங்கையிலருகில்
வெளிச்சமிட்டு நிற்கையில்தான்
புறந்தள்ளி அமரவைக்கிறாய்
தடைசெய்யப்பட்ட பகுதியில் ...

வேரோடு புடுங்கி நீ நீருற்றும்
வேளைகளில் நான் தாவரமாய்
முளைப்பேனென அறிவிக்கையில்
தாழ்ந்து பறந்த இதயக்கூட்டிற்குள்
சற்றேர சலனம் தெளிவற்ற வானம்..

நீ நினைக்குமிடத்தில்
நான் நிற்கும் வரைதான்
பேரன்பிற்குள் சுழலும்
நானுமொரு விசிறி...

மறவாத ப்ரியங்களை நீயாக
உதறி தள்ளும் நானொரு
கிள்ளுக்கீரையெனில் ...

நான் கற்றுக்கொள்ள
வேண்டியது
உன்னையல்ல
என்னை ...

ராம் பெரியசாமி

நிறம்...

ஓவியம் : சின்பழகன்

வண்ணம் குழைத்து
யானையின் நிறத்தை
கேட்கிறாள் மகள்

நானொரு கரும்பின்
தோட்டத்தை வரைந்து
தருகிறேன்

இதுவா யானையின்
நிறமென்று
கேட்கிறாள் மகள்

இல்லையம்மா
இந்த கரும்பைத்தேடி
நிச்சயம்
யானை வருமென்றேன்

காகிதத்தை
அணைத்தபடி நம்பிக்கையோடு
உறங்குகிறாள் மகள்
யானை வருமென்று.....

வீ.கதிரவன்

நானையும் சுவர்கள்

ஓவியம் : அன்பழகன்

தீர்த்தும் திரளாத வானம் சுவாசத்தை
ஓதுக்கி ஆசுவாசங்கொள்கிறது
கருத்த மேகங்களின் புறமுதுகில்

மாறி மாறி அமர்ந்தும்
தாய்மொழி கொண்டு அழைத்தும்
உறங்கும் தென்னங்கிளைகளை
உசுப்புகிறது காகக்கூட்டம்

மதுக்கோப்பைகளை
காலி செய்தவனின்
மடியில் கிடந்த
மொழிப்பெயர்ப்பு கலவிப்புத்தகத்தில்
ஈஸ்ட்மென் வண்ணத்தில் வரையப்பட்ட
ஈருடலின்
நீர்வாண ஓவியங்கள் மறுப்பக்கத்திடம்
மறைவினை கொஞ்சியபடி

உறுதியான கொம்புகளால்
பின்னிக்கொண்டு
உச்சந்தலையினால்
ஒன்றை ஒன்று முட்டி மேரதி
விலக்குகிறது கூரையில்லா கிடையில்
அடைப்பட்டிருக்கும் கிடாக்கள்

அவசர அவசரமாய் அத்தனையும்
இயல்புக்குள் பெயல் கொள்கிறது துளித்
துளியாய் இறங்கும் மழையினோடு

சாரலின் ஈரத்தை எட்டி உதைத்தும்,
வளைந்து நெளிந்தும் புறக்கணிக்கிறது
ஆசையோடு அடிவயிற்றில் சேய்
தடவும் சாரலின் ஈரத்தை பனிக்குடத்தில்
மிதக்கும் சிசு.

ரா.த.ஜீவித்தா

பிரியம்

ஒன்றின் மீதான பிரியம்

மலைகளைக் குடையச் செய்கிறது

பதுங்கியிருக்கும் சொற்களை

பறவையாக்கி காற்றில் அடையவிடுகிறது

பெரும் அன்பின் புலன்களை

இடைவெளி இல்லாது

ஓவியம் போல் மறைத்து வைக்கிறது

நிகழ்ச் சாத்தியமற்ற

ஒன்றை பிரபஞ்ச வெளியில்

நிகழ்த்தி

பறவையாகி வானம் தொடுகிறது

இப்படி உருவாக்கம் அடைந்த

அன்பின் புலன்கள்

பிரிந்த நாளொன்றின்

பழைய கதையை

இரவிரவாக இப்போது

எடுத்துச் செல்கிறேன்

ஒரு கவிதை மனம்.

ஏ.நஸ்புள்ளாஹ்

ஓவியம் : அன்பழகன்

ஓவியம் : அன்பழகன்

இதுதான் நடக்கப்போகிறதென்று
முடிவே செய்து விட்டார்கள்
முக்கியமானவர்களுக்கும்
சொல்லியாகிவிட்டது...
பந்தலுக்கும் பலகைக்கும்
ஆள் அனுப்பியாகிவிட்டது...
வீடு திரும்பும் முன்னே
வந்து விட்டது செய்தியும்...
"கலிச்சல்ல போயிருவான் மயன்
போய்த்தொலைய மட்டேங்குறானே"
ன்னு உளறிய உதடுகள்,
என்னவிட்டுப்போயிட்டியேன்னு
கதறி உறைந்தது...
இவரு இவ்வளவு நாள்
இங்கயா இருந்தாருன்னு
கேட்டு அடங்கிய குரல்களுக்கு
மத்தியில்,
அவரு அங்கயிருந்து வரணும்
இவரு இங்கயிருந்து வரணும்னு
ஐஸ்பெட்டியும் வந்து
அடக்கம் ஒடுக்கமா படுத்தாச்சு...
இதுக்கு மேல இவங்ககிட்ட
என்ன வேண்டியிருக்கு
அனைத்து கதறல்களுக்கிடையில்
தூங்குங்கப்பா என புறப்பட்டார்...
துடைத்துப்போட்ட துணி
தூரமாய் கிடந்தது
கடைசியாய் அவர் வாசம் சொல்லி...
கழுவி எடுத்துப் போனார்
முத்திர வாதையோடு
தொலைந்துபோன அன்பையும்...
காரியத்துக்கு பேச
ஆரம்பித்துவிட்டார்கள்
கறிச்சோறு திங்க...

சகா

இப்போதென் தேவையெல்லாம்
ஒரு நற்பிரிவு மட்டுமே..

நம் விருப்புக்கள் வெறுப்புக்களாய்
மாறிடும் முன்னர்..

நம் உரையாடல்கள் சுவாரஸ்யங்களற்று
போகுமுன்னர்..

நம் முத்தங்களில் கசப்பின் கவையேறிடும்
முன்னர்..

மேலும்

நாம் கரங்களிலேந்தும்

நேசத்தின்

சிறு மலர்களில்

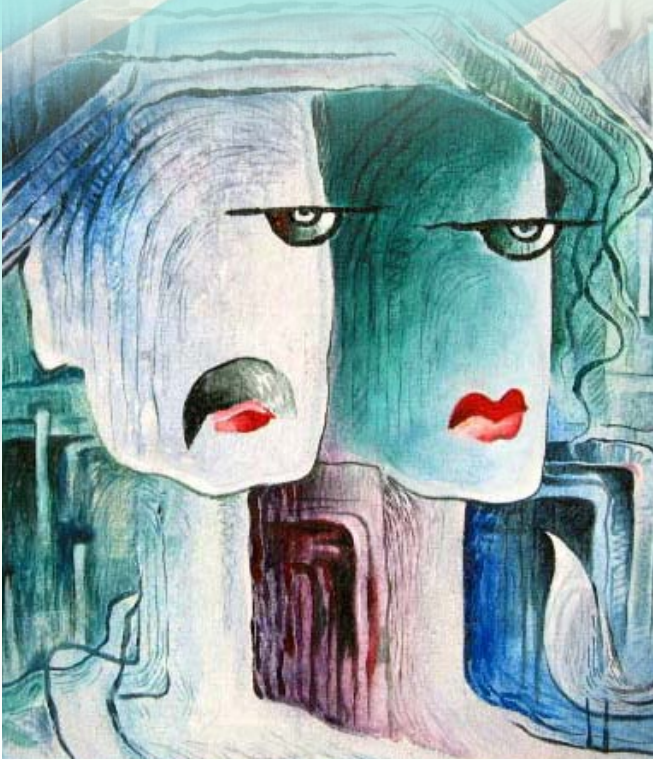
துரோகத்தின் குருதித்துளிகள்

படிந்திடும் முன்னர்..

அது நீகழ்ந்திட வேண்டும்

அவ்வளவே!!!

ரிஸ்கா முக்தார்

ஓவியம் : அன்பழகன்

அவ்வளவுதான் அப்பு

பூ ஒன்று உதிர்ந்துகிடக்கிறது
காற்றிலான நடனத்தைத்
தொலைத்துவிட்டு....

வசீகரம் ஈர்க்கக் கொத்தும்
பறவைகளின் ஊடல் இனி அதற்கில்லை

தேன் சுகிக்க வரும்
பூச்சிகளின் ஸ்பரிசம்
சிறகுகளை இனி
பின்னோக்கிச் செலுத்தும்

துளிர்ந்துதிர்ந்து
கிளைதவழ்ந்து சில்லிடத் தீண்டும்
மழைத்துளி
இனி வாய்க்கப்பெறாது

உதிர்ந்த ஒரு பூவை
ஒருபோதும் கிளைக்காம்பில்
சூடிக்கொள்ளாது
மரம் மீண்டுமாக....

அப்பு ஒரு காலத்தைப்போல
உதிர்ந்துகிடக்கிறது
அகாலத்தில்

மீண்டும்
கிளை துளிர்க்கும்
மொட்டலிழைக்கும்
இதழ் படர்த்தும்
நிறமலர்ந்து காற்றில்
மணம் தெளிக்கும்

அன்பின் வேர்
கிளர்த்தும் கிளைகளிலெல்லாம்
ஆறா நினைவுகளாக....!

சுஜய் ரகு

ஓவியம் : அன்பழகன்

அவரவர் சுவைக்கு அறுத்துக்கொண்ட சதைகள்

ஓவியம் : அன்பழகன்

தோளூயர்த்தி மேகத்தை துழாவும்
நம் கைகளில் விழுவதென்னவோ
எரி நட்சத்திரத் துகள்கள் மட்டுமே... !
நெடுந்தார கால்நடைப் பயணத்தில்
நாவுகள் நனைத்துக்கொள்ள
இலவசப்பந்தலிட்டு இடையிடையே
குளிர் நீழலில் அமர்ந்திருப்பவர்கள்
பானகமென நமக்கு அழைத்து வழங்கியது
சாக்ரட்டீஸின் கோப்பைத்துளிகள்...
ஊன்றி எழ ஏதுமற்ற வணர்ந்திரத்தில்
முடமாகிக்கிடக்கும் நம்மீலொருவர்
மேலெந்து ஒருவரேனும் நடந்து செல்ல
என் எலும்புகள் உறுவி
உணக்கோர் ஊன்றுகோல்
செதுக்குகிறேன்...
அதன் உறுதித்தன்மையை உறுதிசெய்ய
என் முட்டிகளை உடைத்து
பரிசோதிக்காதே...
ஏமாற்றுக்காரர்களின் வாசலில்
தலையற்று கிடக்கிறது
நம் நம்பிக்கைகள்...
அதன் துரோகங்களும் நிராசைகளும்
தொப்புள் கொடிகளாய் நீண்டுயர்ந்து
இழந்த சந்தர்ப்பங்களைத்
வாழ்வின் வெளிகளில் தேடுகிறது...!
வளைந்த முதுகும் நோய்களுமாய் அழுத்த
கவனிப்பாரற்ற மூலையில் சுருண்டு
ஒடுங்கும்
வயோதிகனின் பொருமலாய்
எங்கே தொலைத்த நம் வாழ்க்கை
எனத்தேடுகையில்
யார் யாரோ சுவைப்பதற்கென்று
அறுத்துக்கொண்டபின்
எலும்பு துறுத்தி தொங்கும்
நம் வாழ்வின் சதைகள்..
ஈர மண்மேட்டை வெறிகொண்டு கிளறும்
காளையின் கொம்புகளில்
சிக்கிச் சிதைந்து நெளிகின்றன
மண்புழுவாய்
அந்திமத்தின் வாசலில் ஆடுகிறது...!

சந்துரு

மணலாறாய் பாய்ந்தோடும்
பாலைவனத்தடங்களில் பருக ஏதுமற்று
நெருப்பை குளிந்து மேய்ந்துகொண்டே

நீளப்போத்தல் அது...

ஆயிரமாயிர ஆண்டுகளின்
தவம் நிரம்பிய போத்தல் அது...

அடர்மனங்களின் சாறு...

வார்த்தைகளின்றி வாழ்வை
மொழிப்பெயர்க்க யத்தனிக்கும் யந்திரம்...

கைகளில் ஏந்தும் கணம்...

காற்றில் மிதந்த சிறுவெண் தூவி
சட்டென உடைத்து செல்கிறது...

வார்த்தைகளை பூட்டிட்டு என்னடா
வாழ்வென...

ஷாலுமதிசுரேஷ்

ஓவியம் : அன்பழகன்

ஓவியம் : அன்பழகன்

ஊர் காரியக்காரனாகவும்
உயர்ந்த சாதிக்காரனாகவும்
தன்னை உயர் நிலையிலேயே
கடைசிவரை தக்க வைத்துக்கொண்ட
பழுத்த கிழவனொருவன்
பாடையேறப் போகிறான்!

என்னை பெத்த அப்பாவென்றும்
நான் தேடிய ராசாவென்றும்
செருப்பு தைப்பவர் வீட்டிலொருவரும்
துணி வெளுப்பவர் வீட்டிலொருவருமாய்
தூரமாய் நின்று கதறியழுதிட
வெளிச்சத்திற்கு வருகிறது
காரியக்கார கிழவன் செய்த
காரியங்கள்!

உண்மையென்று ஊரே அறிந்தாலும்
காரியக்காரனின் சொத்தில்
கால்வாசிப் பங்கு கூட
எங்கும் கசியவிடாமல்
பார்த்துக் கொள்ள
இங்கே சாதியம் இருக்கிறது!

இது மதச்சார்பற்ற நாடு!

பெனடிக் அருள்

மரங்களின் மனங்கள்

ஓவியம் : அன்பழகன்

இலையுதிர்காலம்

சுள்ளிகளை சேகரிக்கும்

பறவைக் கூட்டம்

இலை துளிர்க்கும் நேரம்பார்த்து

எங்களைத் தேடித்தானே வரவேண்டும்
என்று நினைக்கும் மரங்கள்

உற்றார் உறவினர்கள் வரவை எண்ணி
மகிழும் மனிதர்கூட்டமாக
மாறிவிடுகின்றன

தங்களுக்கு பிடித்த கிளைகளில்
வந்தமரும் சோடிப் பறவைகள்
காதல் செய்யும் வேளைகளில் காதலிக்க
துணையில்லாத மரங்களும் உணர்ந்து
கொள்கின்றன அவ்வுணர்வை

முட்டைகள் இடும் தருணம் பார்த்து
பாம்பு இதர எதிராளிகளை
விரட்டமுடியாத மரங்களாக மரங்கள்
இருப்பதும் நடக்கத்தான் செய்கின்றது

தப்பித்துக்கொள்ளும் முட்டைகளை
அடைகாத்து குஞ்சு பொரிக்கும்
வரை மரமாக இருந்தாலும்
மரித்தொபோகின்றோம் ஒவ்வொரு
ஆபத்துக்கள் நெருங்கும்போதும்

இரைதேடிச் செல்லும் தாய்ப்பறவை
வருவரை ஆண்பறவையோடு நாமும்
விழித்திருக்கும் சுகங்கள் ஏனோ
பிடித்துத்தான் இருக்கும் மரங்களாகிய
எங்களுக்கு

குஞ்சுகள் வளர வளர பறக்கும்
பயிற்சி கொடுக்கும் தாய்ப்பறவையும்
ஆண்பறவையும் எங்களைவிட்டு பிரிக்க
நினைக்கும்
எதிராளியாகிவிடுகின்றன மரங்களாகிய
எங்களுக்கு

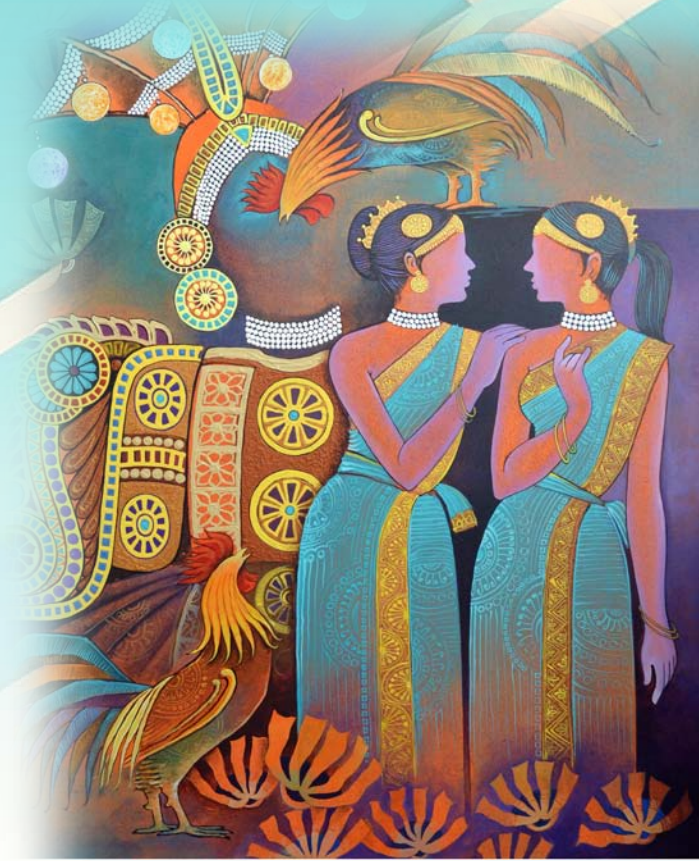
படபடப்புச் சத்தமும் கீச் கீச் சத்தங்களும்
ஒவ்வொன்றாக பறந்துபோகும் பொழுது
இலைகளும் உதிர்கின்றன மனங்களில்
வடியும் கண்ணீரைப்போல

அடுத்த இலைதுளிர்வுவரை
காத்திருக்கவேண்டினாலும்
மனிதர்மனங்களிலும் ஈரம்
இருக்கவேண்டும் மரங்களாகாமல்

வட்டுர். அ. கு ரமேஷ்

சுசிலாம்மாவும் அம்மாவும்.

ஓவியம் : அன்பழகன்

இப்போது மாதிரியே அப்போது
பனிக்காலத்தின் எல்லை முடிவு
கோடையின் எல்லை ஆரம்பம்.
மீதமான சூட்டில்
நெய்யில் வறுத்த முந்திரியின்
நீறத்தையொத்த
மாலைப்பொழுதின் மாடியில்

குடும்பம் புடைசூழ
சிலாகித்திருக்கும் தருணத்தில்
ஏறத்தாழ என்பதைவிட கிட்டத்தட்ட
இரண்டு கிலோ மீட்டருக்கப்பால்
மேரிசைக்கிள் சவுண்டு சர்வீஸில்
ஒலிப்பரப்பாகும் பாடலோசை
எரிவாயு அடுப்பின் சிம் மாதிரியும்
ஹைய மாதிரியும்
காற்றின் அலைவரிசையில்
ஏற்றியும் இறங்கியும் கேட்கும்.
குறைந்த மாதிரையொலியின்
சொல்லின் ஓசையை
அம்மாவின் குரல் நீர்ப்பும்
கூடுதலான ஓசையை.
நம் தரைவிரிப்பில் சுசிலாம்மா
அமர்ந்திருப்பதற்கு ஈடாகும்
அம்மாவின் குரல் வளம்.
அப்போது நினைப்பேன் அடிக்கடி
காற்றின் திசை மாறக்கூடாதாடுவன.
இடையிடையே ஊடுருவும்
தூரத்து ரயில் சத்தம்.
அது கிளப்பிவிடும் விடுமுறையில்
பயணித்த ஊரின் நினைவை.
நீளும் மாலை இரவைத்தொட
உள்ளங்கை மத்தியின் பள்ளத்தை
நீர்ப்பும் நிலாச்சோறு.
பாயும் தலையனையும் தவறாது
மத்தியில் வீற்றிருக்கும்
மர்ஃபி ரேடியோ.
அப்போதும் பாடல் மீதக்கும்
அம்மாவின் தேன் கண்ணத்தில்.
லயித்து ருசித்து கிடந்த வாழ்வு
சுருங்கிப்போனது
நாங்கள் வளர்ந்துவிட்ட நாளால்.
இப்போதும் கேட்க நேரிடுகிறது
அரிதான தருணத்தில்
சுசிலாம்மாவின் பாடலை
அதில் இருக்கிறாள்
சுசிலாம்மா மட்டுமே.

துரை.நந்தகுமார்

என்றோ தூங்கிய நிசப்தங்கள் இன்று
கனவில் விழுகின்றன ...

இதன் எக்காள சிரிப்புகள்
காதுகளை அறுக்கின்றன..

நீஜங்களின் நிமிடங்களை
உறிஞ்சி உப்பிடுகின்றன ..

கோபங்களை கோணங்களாக்கி
வடிவங்களாக்க முயற்சிக்கின்றன ..

பாத வெடிப்புகளில்
வண்ணங்களை புகுத்துகின்றன ..

இதோ அந்த நிசப்தம் சப்தமாகும்
முன்பு நான் உறங்கியாக வேண்டும்...

என்னை எழுப்பாதீர்கள் - நான்
புசிக்கப்பட வேண்டும் அந்த
நிசப்த கனவில் ..

சிவயட்சி

இன்னும்

பத்து நிமிடங்கள்
இருக்கின்ற ஆறுதலை
தவிர வேறு எதையும்
தந்துவிடவில்லை..

கடிகாரத்தில் நாம்
கூட்டி வைக்கும்
பத்து நிமிடங்கள்.

ஆனந்த்

ஓவியம் : அன்பழகன்

புள்ளியியல்

ஓவியம் : அன்பழகன்

கோலத்தை

தொடங்கி வைக்கும்
புள்ளிகள்
தொடக்கப் புள்ளிகள்

எழுத்தின்மேல்
புள்ளிகள்

மெய்ப்புள்ளிகள்

பார்வையற்றோர்க்கு
எழுத்துக்களே
புள்ளிகள்

மச்சங்களும்
மெய்ப்புள்ளிகள்தான்
இவைகள்
அழியாத புள்ளிகள்
அடையாளப் புள்ளிகள்

எல்லோரையும்
புள்ளிகளாக்கி விடுகின்றன
இந்தப் புள்ளியியல்

கழுதைமேல் ஏற்றிவைத்த
கரும்புள்ளி செம்புள்ளிகள்
அவமானப் புள்ளிகள்

பெரும்புள்ளிகள்
பெரும்பாலும்
கரும்புள்ளிகள்

என்றும்
அழியாமல் நிலைக்கிறார்கள்
முக்கியப் புள்ளிகள்

கவனம் தேவை
வெண்புள்ளிகள்
வியாதிப் புள்ளிகள்

கைகால் ஓடிந்தாலும்
நடக்கின்றன
காற்புள்ளி அரைப்புள்ளிகள்

எல்லாம்
முடித்து வைக்கின்றன
முற்றுப்புள்ளிகள்.....

க. மகுடபதி

மெளனத்தை எட்டிப் பிடிக்காதவரை
கேள்வியும் பதிலும் அர்த்தமற்றது
நீ என்னிடம் கேள்விகள் கேட்பதை
நிறுத்திவிட்டு
ஒருமுறை உனக்குள் பதிவை தேடு

ஓவியம் : அன்பழகன்

உள்ளோக்கி திருப்பு
கேள்விகள் பதிலாகும்
பதில்கள் புது கேள்விகளை கேட்கும்
இது ஒரு சுழற்சி
உனது நான் என்னும் ஆற்றல்
சுழன்று சுழன்று தன்னை இழந்து
சூன்யத்தில் விழும்
அந்த சூன்யத்தில் நீ
தேடியவை அனைத்தும்
இருக்கும்
ஆனால் நீயே
அந்த சூன்யமாக உருமாற்றம்
பெற்றிருப்பாய்...

கி.கவியரசன்

அந்திமத்தின் சுடர்

ஓவியம் : அன்பழகன்

கூடிழந்த பறவை...

‘கூடிழந்த’ பொருந்துமோ அதற்கு
விரட்டப்பட்டதா விலக்கப்பட்டதா
விரட்டப்படுவதனினும் பெரும் வலியோ
விலக்கப்படுவது...

நீள்சதுரமொன்றில்
அதன் தேவைகருதி தேடித்தேடி
நிரப்பியிருக்கிறார்கள்
இருந்தும் வெறுமையாகவே உணர்கிறது
அதற்கு நிறைவளிக்க
எது கொண்டு நிரப்புவது

விரிக்க முடியாத சிறகை
இறுக்கிக் கொண்டு
வேதனையை வெளிப்படுத்தும்
அதன் முகத்தைப் பார்க்க
வெறுப்பாயிருக்கிறது
வேடிக்கை பார்ப்பவர்களுக்கு

இருந்ததற்கும் இருப்பதற்கும்
பெரிதாக வேறுபாடு
என்ன இருந்துவிடப்போகிறது
எனத் தமக்குள் கேட்டுக்கொண்டு
உதடுபிதுக்கி வெளியேற

அந்திமத்தின் பிரகாசம் ஒளிர்ந்து
அவிய எங்கும் நிரம்புகிறது
அந்தகார இருட்டு.

சக்தி அருளானந்தம்

யரணத்தில் நின்றுகொண்டே...
பிறப்பென
பயணத்தைத் தொடங்குகிறது
வாழ்வு..!

பெரும் வனத்தை
கமந்துகொண்டு
பறக்கவும்
கற்றுக்கொண்டிருக்கிறது
ஒரு
சிறு பறவை..!

கட்டிடத்திற்குள்
புதைந்தக் காடு
கண்ணெதிரேத் தெரிகிறது
எதிர்காலம்..!

தமிழ்க்குமரன்

ஒரு கறுப்புக் கட்டத்தில்

உன்னை நினைத்தபடி
ஒரு கறுப்புக் கட்டத்தில்
நின்றுகொண்டிருக்கிறேன்

ஓரடிகூட நகரமுடியாமல்
சுற்றி வளைக்கப்பட்ட
சதுரங்க அரசனைப்போல

பழநிபாரதி

ஓவியம் : அன்பழகன்

தன் மகளின் திருமண தாமதத்தால்
காயப்பட்ட அவன்
மனம் விட்டு பேசிக் கொண்டிருந்தான்...
தினக்கூலியை வாங்கி கொண்டு
சிரித்தபடியே உள்ளூழைந்த அவன்
வாழ்வில் யாரையும் இன்றுவரை
காயப்படுத்தியதில்லை...
பின்னணி பாடகருக்கு இணையான
மெட்டில் பாட்டு இசைக்கு இவனின்
ராகத்திற்கு சம்பளம் எதையும்
கேட்டதில்லை...
சிகரெட் புகை ஒன்றோடு ஒன்று
சண்டையிட்டு
சன்னல் வழியே எட்டி குதித்துக்
கொண்டிருந்தது...
அருகில் ஆக்ரோசமாக பேசிக்
கொண்டிருந்தவன்
கோபத்தை விற்றுக் கொண்டிருந்தான்...
உன் கையா, என் கையா என்றவர்கள்
போதையா, பேதையா என விவாதத்தின்
உச்சத்தில் அமர்ந்திருந்தனர்...
அன்றாடம் இவர்களை கடந்துச்
செல்லுபவன் மொளையிரிப்போடு
முன்றாவது இருக்கையில் வாந்தியை
கழுவிக்கொண்டிருந்தான்...
ஒரு சொட்டு தண்ணீர்கூட சிதறாமல்
அளவுப் பிரித்துக் கொண்டிருந்தவனின்
ரசனைக்கு போதை ஈடாகுமா?
அங்கு வந்த வயதான பாட்டி தன்
கணவனின் நடுக்கத்திற்காக வாங்கிச்
செல்வதாய் என் பாசத்தையும்
வாங்கிச் சென்றாள்...
அன்பை இழந்த அவன் கட்டிய கவர்கள்
நீழல் தராமல் அனலாய்
கட்டெரிக்கும்போது
ஏதோ ஒரு போதை அவனுக்கு ஆறுதல்
என்றால்,
அதன் மடி சாய்ந்தால் என்ன தவறு...

ஓவியம் : அன்பழகன்

அவர்கள் போதையில் உலருவதாக
ஒருபோதும் என்னிடம் சொல்லாதீர்கள்...
அந்த மூலையில் அமர்ந்திருக்கும்
பெரியவரை
தனிமை தான் போதையாய் குடித்துக்
கொண்டிருந்தது...

செந்தாரப்பட்டி
இரா. செல்வக்குமார்

உன் ஜாடையில் விட்டுச்சென்ற ஒற்றை
மகனின் முகம் பார்த்து ஒவ்வொரு நாளும்
தேற்றிக் கடக்கிறேன்

உடைமீறிக் கொத்தும்

கழுகுக் கண்களை சந்திக்கையில் இளமை
இன்னும் வளமையோடு இருப்பதை
அருவருக்கிறேன்

கைகள் கோர்க்காமல் முத்தமிடாமல் உயிர்
கரையாமல் கழியும் ஒவ்வொரு இரவும்
ராட்சசன் போல் என்னை விழுங்குகிறது

வெற்று நெற்றியின்றி பொட்டு

வைத்தால் உறவு பெண்கள்தான்

சலசலக்கிறார்கள்

சுகாரியங்களில் ஓரமாக ஒரு திருடனைப்
போல உன் நுழைகின்றேன்

பெரிய காரியங்களில் உன்னை

நினைத்துதான் அடித்துக்கொண்டு

அழுகிறேன்

நீயும் நானும் நட்டு வைத்த செடியில்

இன்றுதான் முதன் முதலாக

மலர்ந்திருக்கிறது

ஒரு வெள்ளை ரோஜா

ஓவியம் : அன்பழகன்

அகதா

கலியுக புத்தன்..!

புத்தன் அரசனானான்

ஆசைகள் வரி வரியாய் துளிர்விட்டது..

கூட்டாளிகளின்

உடல் முழுதும் இறக்கை முளைக்க வரம்
தந்தான்..

நீஜங்களை ஏமாற்றுவதற்கென்றே

கனவுகளுக்கு வார்த்தைகளால் வண்ணம்
தீட்டினான்..!

இப்பொழுது

போதிமரம் வெட்டி விமானம் செய்தபிறகு
ஆசைகளை பறக்கவிட்டபடியே
இருக்கிறான்...!

க.ராஜகுமாரன்

ஓவியம் : அன்பழகன்

ஓவியம் : அன்பழகன்

என் கரங்களுக்கு
மிக அருகில் வானம்...
நகரத்துவங்கிய
நகர்த்திய காலச்சக்கரத்தின்
ஒரு சிறு புள்ளி மையென
கரைந்து போதலில் மீள்கிறேன்.... !
தொட்டுத் தொடரும்
ரயிலடிப்பாதையாய்
இடைவெளிகளோடு பொருந்தும்
யாவற்றையும் இரையாக்கி
பசியாறும் இவ்விருளின்
நாசிகளில் நீரம்புகிறது
வியர்வை பூத்த
கோடையின் ஒரு ஏகாந்தப் பொழுது.... !

முகில்நிலா தமிழ்

தீறந்தே இருக்கும்
குப்பைத் தொட்டி
எறியும் பையில்
பசியும் பட்டினியும்
~~~~~
சறுக்கி விளையாட
ஒரு இலையும்
பனித்துளியும் போதும்

J.K.பாலாஜி

கவிஞர்

மனுஷ்யபுத்திரன் அவர்களின்

நேர்காணல்

இந்த மாத

படைப்பு தகவு இதழில்

உங்களின் பார்வைக்கு...

விரைவில்

படைப்பு கதைபுராங்கம்...